

Аристократичен роман
Том 3

Условие за влюбване

FÜRSTEN-ROMAN

Caroline Thannek
Du bist eine Fürstentochter

Juliane Sartena
Ein Vormund zum Verlieben

Martina Linden
Dein Lächeln verzaubert alle

Sandra Heyden
Verkaufe Schloss – verschenke Herz

© 2011 by BASTEI LUBBE GmbH & Co. KG, Köln

© Горан Райновски, превод, 2013 г.

© Станислав Иванов, корица, 2013 г.

© Книгоиздателска къща „Труд“, 2013 г.

ISBN 978-954-398-322-3

НЕИЗДАВАНО

АРИСТОКРАТИЧЕН РОМАН

Условие за влюбване

*Ти си дъщеря на принц
Условие за влюбване
Усмивката ти омалкосва всички
Продай замък – подари сърце*

Превод Горан Райновски

Ти си дъщеря на принц

Но красивата Меса може
да провали шанса си

От КАРОЛИНЕ ТАНЕК

Превод Горан Райновски

Принц Рудолф фон Розенек юрчиво съжаляваше, че преди 22 години не беше послушал сърцето си. Той беше обърнал гръб на красивата пастирка Мариане, в която беше влюбен, и се беше оженил за жена с благороднически произход. Тогава мислеше, че спестява на Мариане ужаса да живее сред хора, които биха я направили нещастна.

Принц Рудолф остана вдовец. Наскоро му бяха открили тежка сърдечна болест. Той искаше да види Мариане отново и когато това се случи, разбра, че тя има дъщеря. Меса беше на двайсет и две години и явно той беше баща ѝ.

Окрилен от тази новина, принцът покани единственото си дете да живее при него в замък. Той обаче не предполагаше как се намесва в живота на младата дама с тази постъпка.

Пронизващата болка разкъсваше като нож гърдите му. Принц Рудолф искаше да стане и да извика, но не можа. Сякаш невидима сила го притискаше към леглото му. Той се опита поне да каже нещо, но гласът му се подчиняваше също толкова малко, колкото и тялото му.

Лош сън ли беше всичко това? Никога през живота си досега не се беше чувствал толкова безпомощен. Съзнанието му се рееше безцелно и той не успяваше да събере мислите си. Какво му се случваше? Да не бяха го упоили?

Последното, което си спомняше, беше, че беше излязъл да пояди верния си жребец Зилберштурм. Когато стигнаха до плажа, конят изведнъж се стресна и спря. Звукът беше като от пушка – може би в близката гора ловци стреляха по дивеч. Зилберштурм се изправи на задните си крака, оглеждайки се и цвилейки уплашено. Принцът се опита да се задържи на седлото, но не успя и... после дойде болката.

Той опита да отвори очи, но виждаше като през мъгла и се отказа. До него се чуваха гласове... бяха на трима души – двама мъже и една жена. И тримата бяха всичко друго, но не и състрадателни в това, което казваха.

– Изглежда много зле.

– Сърцето. Нищо не може да се направи. Докторът каза, че му остават най-много две години.

– Толкова много? Боже, как ще обясня това на кредитори-те си? Разчитам на наследството. То е единственото, което може да ме спаси.

– Норман, не говори така! Ами ако чичо ти те чува?

– Чува ме друг път. Погледни го само – лекарите така са го упоили, че и болницата да се срути, нищо няма да усети.

Принц Рудолф изстена без глас. До леглото му беше племенникът му със свои приятели. Явно беше в болница. Това

обясняваше монотонното бипкане на някакви уреди и машини, което го изнервяше до болка. Кога беше дошъл тук? Не помнеше. Единственото, което си спомни, беше болката – пронизващата, смразяваща вените му болка. В момента се чувстваше така, сякаш беше стогодишен грохнал старец, а всъщност беше само на около петдесет – мъж в разцвета на силите си, както казваха всички.

Принцът чу, че посетителите му излязоха от стаята. От перваза на прозореца се чуваше шумът на удрящите се в него капки дъжд. Явно времето пак се беше развалило. Есента тази година беше ужасна – студена и дъждовна.

Мислите му постепенно го отведоха някъде, където беше ходил много отдавна, и той отново заспа.

Когато Рудолф фон Розенек се събуди отново, до леглото му стоеше медицинска сестра. Той направи усилие да отвори очи и я погледна – беше на около 40 години, едра и силна. Напомни му за гувернантките от детството му. Русата ѝ коса беше оформена в кок. Тя провери системата до леглото му и доволно кимна, удовлетворена от видяното.

– Къде... – той трябваше да положи още усилия, за да успее да довърши това, което искаше да каже – ...къде съм?

– В частната клиника на професор Хофер – уведоми го сестрата.

Той погледна табелката с името на ревера ѝ – „сестра Ирмгард“. Принцът се огледа. Беше сам в стаята. Стените бяха снежнобели също както рафтовете и нощното шкафче. На стената срещу леглото му имаше телевизор, който обаче беше изключен. Принц Рудолф и бездруго не обичаше да гледа телевизия, предпочиташе да прекарва свободното си време, четейки хубав роман. Библиотеката в замъка му беше пълна с всякакви книги.

– Племенникът ви беше тук преди малко, но си тръгна точно преди да се събудите – каза сестрата.

В гласа ѝ усети неизказано неодобрение спрямо племенника, но не я обвини за това. Това момче имаше невероятното умение да дразни и ядосва всички около себе си.

– Защо съм тук? Счупил ли съм си нещо?

– Не, но при падането от коня сте получили инфаркт на

миокарда. Професорът е в операция, но веднага след като приключи, ще дойде и ще ви обясни всичко.

– Инфаркт значи – тихо каза принцът. – Имам късмет, че въобще съм жив.

– Може да се каже, да.

– Кога ще мога да се върна у дома?

– Трябва да останете тук още няколко дни. С това болно сърце не можем да ви пуснем. Нужно е да ви се направи операция, след която трябва да промените коренно начина си на живот. Напрежението и стресът са отрова за вас.

Принц Рудолф кимна. Добре разбираше какво искаше да му каже медицинската сестра. Ако не изпълняваше препоръките на лекарите стриктно, нямаше да доживее до следващата Коледа. Трябваше му време, за да свикне с тази мисъл. Имаше проблеми със сърцето от много време, но нямаше представа, че ситуацията е толкова лоша.

Какво беше постигнал в живота си? Какво значение имаша парите и успеха на козметичния концерн, който беше създал, след като животът му се крепеше на косъм?

Никой нямаше да пророни и една сълза за него, когато си отидеше от този свят.

Мисълта за това го пронизваше по-силно от болката в сърцето.

Той беше самотен. Бракът на принц Рудолф не се оказа успешен. С жена му нямаха деца и това беше една от причините да се отчуждят един от друг още в първите години на съвместния си живот. Стана така, че те реално живееха разделени, макар и под един покрив. Жена му прекарваше по-голямата част от времето си в пътувания по света, а той работеше. Постоянно работеше. Преди няколко години жена му се разболя и скоро след това почина. На Рудолф не му беше останало нищо. В живота му нямаше любов. Любов... той беше обичал веднъж в живота си преди много, много години.

Изведнъж лицето му сякаш се озари.

„Мариане“, помисли си той и съзнанието му го отведе в отдавна отминалите времена на младостта му. Тя беше първата му любов. Единствената. Рудолф обаче се подчи-

ни на волята на семейството си, което не му позволи да се ожени за момиче без благороднически произход. Баща му никога нямаше да разреши това. Никога. Щеше да го лиши от наследство, ако беше проявил подобно своеволие. И да се бяха оженили, семейството му никога нямаше да признае Мариане за негова съпруга и майка на наследниците на рода му. Рудолф не искаше да ѝ причини разочарованието да бъде унижена от родителите му. Той я изостави и се ожени за момиче от благородническо семейство.

Принц Рудолф безброй пъти си беше задавал въпроса дали не беше платил твърде висока цена за титлата си. Заради нея и парите на семейството принцът беше продал частията си. Висока цена. Прекалено висока.

През всичките тези години той не беше спирал да мисли за Мариане. Какво ли се беше случило с нея? Каква ли беше станала тя? Как би реагирала, ако се срещнат? Спомня ли си изобщо за него?

Принц Рудолф се замисли за замъка си, където го очакваха само пусти стаи. Изведнъж го осени идея.

По всичко изглеждаше, че му остават няколко години живот и той не искаше да ги прекара сам за нищо на света. Трябваше да намери нещо, за което да си струва да доживее живота си... или някой...

Принцът реши да потърси Мариане и да разбере дали тя все още имаше чувства към него.

Изпълнен с надежди, той се протегна и взе телефона от нощното шкафче. Имаше човек, който можеше да открие къде беше Мариане.

– Ох, какво временце се е отворило само – задъхана каза Теса Валднер, затвори входната врата, остави кошницата, която носеше, до себе си и изтръска водата от тъмните си къдрици.

Ноември беше донесъл студ и дъжд незапомнени от години. От няколко дни валеше като из ведро и много улици вече бяха наводнени. Ако продължаваше така, много скоро къщата им щеше да е напълно откъсната от света. Градина-

та им се превръщаше в блато, а сивите облаци не искаха и не искаха да си отидат.

Двайсет и две годишната млада дама събу гумените си ботуши и окачи дъждобрана си на закачалката до вратата. След като се изсуши доколкото можа, тя отиде в кухнята и сложи чайника на печката, за да си направи чай от лайка.

Майка ѝ седеше на масата, хванала плетката си, броейки наум бримките. Вятърът и дъждът се блъскаха в прозорциите. Теса погледна навън и повдигна вежди – лехите с цветя вече не се виждаха изпод водата.

„Колко хубаво би било сега да е пролет“ – помисли си тя.

Дните обаче ставаха все по-мрачни и по-къси, а първият сняг се очакваше съвсем скоро. Тръпки побиха Теса само при мисълта за снега. Тя се надяваше да не е толкова обилен, колкото миналата година.

– Трябва да си вземеш топъл душ и да си облечеш сухи дрехи – каза майка ѝ, без да изпуска от поглед плетката си.

– Веднага. Първо обаче трябва да се погрижа за малкия господинчо тук – каза тя, отиде в коридора, взе кошницата и я сложи на масата. От нея се подаде една малка глава, която измяука.

Майка ѝ остави плетката в скута си и не особено въодушевена от видяното я попита:

– Какво е това?

– Котенце. Намерих го по пътя за вкъщи. Виж, лапичката му е наранена.

– Да – погледна майка ѝ. – Явно е стъпил на стъкло.

– Трябва да промия и превържа раната, преди да се е инфектирала – каза Теса, извади аптекката от кухненския шкаф и се погрижи за котето.

То очевидно изпитваше болка, но стоеше мирно. След като го превърза, то се сгуши до печката и замърка.

Помещението беше малко. В него имаше място само за печка, кухненски шкафове и маса. То обаче беше напълно достатъчно за Теса и майка ѝ. Двете живееха в къща в провинцията, отдалечена на около час с кола от брега на морето. Тя беше заобиколена от безбрежни ливади, на които през лятото пасяха големи стада овце.

Къщата беше обрасла с диви лози. Над всеки прозорец имаше синьо-бяла чайка от дърво и съседите наричаха дома им „къщата с чайките“.

До къщата имаше обор, в който прибираха овцете през студените месеци на годината. Обикновено майката на Теса се грижеше за животните и правеше сирене от млякото им. От известно време насам обаче болките в гърба ѝ станаха много силни и Теса трябваше да я отмени в работата. Младата жена беше художник и понякога продаваше картините си с пейзажи на хора, дошли на почивка.

Теса направи чай и подаде едната чаша на майка си, а другата взе в ръце и блажено затвори очи.

„Кап, кап, кап“ – чуваше се отнякъде. Звукът я подразни и тя се огледа, за да види откъде идва.

– О, не – каза Теса. – Кранчето на чешмата пак капе.

– Да, цял ден е така – отвърна майка ѝ.

– Ще го разглобя и ще го поправя.

– Да повикаме водопроводчика?

– Не. Сама ще се справя.

– Но ти имаш толкова много работа при животните, а аз не мога да ти помогна – отвърна майка ѝ, сложи ръка на кръста си и леко изстена, опитвайки се да стане.

– Няма проблем, мамо, ще се справя – усмихна се Теса.

Майка ѝ тъкмо се канеше да каже нещо, когато на вратата се позвъни.

– Кой ли идва толкова късно – каза Теса и отиде да отвори.

За нейно най-голямо учудване пред вратата стоеше куриер със синя униформа. Тя го погледна въпросително.

– Мариане Валднер?

– Това е майка ми.

– Това писмо е за нея – каза куриерът и ѝ подаде бял плик.

– Бихте ли подписали тук?

– Разбира се – каза Теса и сложи подписа си на електронния уред, който той ѝ подаде.

Тя веднага отиде в кухнята и подаде писмото на майка си.

– Това е за теб, мамо.

– Кой пък ми изпраща писмо по куриер? – Мариане пог-

ледна подателя и когато прочете името му, сърцето ѝ спря за миг.

– Кой го изпраща? – любопитно погледна Теса и забеляза, че подателят беше сложил печат с герб. В средата му имаше орел, разперил крила над лозята под него.

– Баща ти – тихо отвърна майка ѝ.

– Не може да бъде. Нали е мъртъв?

– Ами... не е. Жив е.

Теса погледна майка си смаяно. Мариане ѝ беше казала, че баща ѝ е починал още преди да се роди. А сега се оказва, че е жив...

– Нищо не разбирам – каза Теса.

– Страхувах се, че този ден ще дойде – каза майка ѝ. – Как да ти кажа, Теса, сложно е... с баща ти се разделихме много преди да се родиш.

– Но защо?

– С него бяхме от различни светове. Той беше богат аристократ с много възможности. Родителите му искаха да се ожени за богата наследница на знатен род, а не за бедна селянка като мен. Той не устоя на натиска им и се наложи да се разделим. Ако бяхме останали заедно, родителите му щяха да го лишат от наследство.

– Парите са били по-важни за него от теб, така ли?

Младата жена често се беше опитвала да си представи баща си. В съзнанието ѝ той беше добър и достоен човек, а сега се оказва, че е изоставил майка ѝ заради пари. Тя беше шокирана от тази новина.

Майка ѝ я погледна загрижено.

– Не исках да мислиш за него, заради това ти казах, че е починал. Съжалявам, дете мое, мислех, че го правя за твое добро...

– А баща ми... той... знае ли за мен?

– Не. Когато се разделихме, не му казах, че съм бременна – отвърна Мариане, прехвърляйки плетката в ръцете си. – Ако той искаше да се върне при мен, щеше да го направи и без да знае за теб. Не исках да се ожени за мен само защото съм забременяла. Нищо хубаво не излиза от брак по сметка или по принуда.

– Не сте ли се чували или виждали след това?

– Не. Мислех, че отдавна ме е забравил.

– А какво иска от теб сега?

– Не знам. Нямам представа как ме е открил, но не желая да го виждам.

– Трябва поне да разбереш какво ти пише.

– Не искам да сипвам сол в старите рани. Прекалено хубаво беше всичко между нас тогава, не искам да го развалям.

– Но... – Теса се поколеба – аз бих искала да се запозная с него.

Майка ѝ решително поклати глава.

– И дума да не става. И двете трябва да стоим далеч от него. Не искам ти да страдаш заради моите грешки.

Младата художничка замълча и се замисли. Откакто помнеше майка си, тя винаги беше сама. През годините беше имала много обожатели, но се държеше с тях така, все едно не съществуват. Теса си мислеше, че тя просто не може да забрави баща ѝ. Защо сега не искаше да го вижда? Самата Теса изгаряше от любопитство да се запознае с него.

– Баща ти в никакъв случай няма да прекрачи прага на тази къща! – каза решително Мариане и сложи плетката в чантата си. – В никакъв случай!

Принц Рудолф беше всичко друго, но не и търпелив човек. Той никога не отлагаше нищо за по-късно. Беше свикнал да се справя с всичко бързо и резултатно. След като написа писмото и го прати по куриер, той с нетърпение зачака отговора на Мариане.

Мина ден, след него втори. След като и на третия ден не пристигна отговор, принцът реши да вземе нещата в свои ръце. Секретарят му беше открил адреса на Мариане, но принцът не искаше да се появи на вратата ѝ просто така след толкова години и реши да ѝ пише, че трябва непременно да я види.

Мълчанието ѝ беше достатъчно красноречиво, но принц Рудолф отказа да го приеме за отговор, особено след като

беше разбрал, че тя живее с дъщеря си. Теса беше на двайсет и две години – със сигурност беше негово дете.

Той имаше дъщеря! Дъщеря, за която до преди няколко дни изобщо не беше подозирал. Как е могла Мариане да не му каже нещо толкова важно? Защо е премълчала? Той беше готов да направи всичко за детето си. Всичко! Принцът беше загубил толкова много в живота си, а ето че сега и за него изгря светъл лъч. Светлият лъч на надеждата, че не е живял напразно и ще остави нещо след себе си.

Той каза на шофьора си адреса на Мариане и седна в лимузината си.

И този ден валеше като из ведро. И бездруго тъмният и мрачен ден вече отиваше към края си – свечеряваше се.

Лимузината паркира пред градината на Теса и Мариане. Принцът слезе, отиде до входната врата и позвъни. Не след дълго вратата отвори една красива млада дама.

Виждайки я, той загуби дар слово. Сърцето му заби учестено. Пред него стоеше Мариане – такава, каквато я помнеше отпреди повече от двайсет и две години! Не, това беше невъзможно, не можеше да е истина.

„Теса – помисли си той. – Боже Господи, колко прилича на майка си!“

– Да, моля? – въпросително го погледна младата жена.

– Аз... – само това успя да каже той.

Зад Теса се появи друга жена, по-възрастна от нея. Мариане! Дъхът му спря. Той знаеше, че ще я срещне, но виждайки я отново, просто не знаеше какво да каже. Тя почти не се беше променила от последната им среща. О, Мариане! По гарвановочерната ѝ гъста коса бяха започнали да се появяват сиви нишки, но тя си беше същата красива и елегантна жена с искрящи кафяви очи, която помнеше от младостта си. Мариане!

– Ти? – сподавено каза Мариане. – Какво търсиш тук?

– Искам да говоря с теб. Мога ли да вляза?

– Не! – отвърна Мариане.

Теса гледаше учудено ту майка си, ту непознатия човек. Тя го изгледа от глава до пети и я осени прозрение. Разбра кой е.

– Моля те, Мариане, наистина трябва да говоря с теб.
Моля те.

Тя го погледна укорително.

– Какво искаш от мен, Рудолф? Защо сипваш сол в старите рани?

– Не прочете ли писмото ми?

– Не. Изгорих го.

Рудолф фон Розенек мълчаливо прокара ръка през косата си. Той беше прекарал часове в писане на писмото, подбирайки внимателно всяка дума, а тя дори не го беше прочела.

– Човекът ще подгизне в този дъжд, мамо. Нека го пуснем да влезе. Може поне да чуем какво има да каже, не мислиш ли? – защити баща си Теса.

Мариане повдигна вежди и въздъхна.

– Добре. Да влезе.

Принцът влезе. Той имаше чувството, че току-що беше извоювал малка победа. Теса погледна навън през отворената врата. Забеляза лимузината с шофьора, паркирана пред градината им.

– Това вашата кола ли е? – попита тя.

– Да.

– Имате шофьор? Какъв сте вие, господине, да не сте президент?

– Не точно – отвърна принцът и погледна към Мариане.

– Тя не знае ли?

– Не, не знае и не трябва да узнава! Това само би усложнило живота ѝ ненужно.

Теса въпросително повдигна вежди.

– Какво не трябва да знам?

Принц Рудолф пое дълбоко въздух.

– Аз съм принц Фон Розенек.

– Принц... – тя го погледна невярващо, но след това се усмихна. – Чудесно. Значи аз съм принцеса Фон Розенек.

– Така е – отвърна принц Рудолф.

Теса го погледна смяно. Той не се шегуваше.

– Това не е важно – намеси се Мариане. – Какво значение има някаква си титла или име? Вятър и мъгла.

– Не си права – отговори ѝ принцът. – Аз гледам много сериозно на отговорността към предците си.

– Така е, няма спор. Тази твоя отговорност се оказа много по-важна за теб от всичко останало – остро отвърна Мариане и без да каже и дума повече се обърна и тръгна по коридора към дневната.

Принц Рудолф я последва. Трябваше да се наведе, за да мине под ниската рамка на вратата на стаята, но я видя в последния момент и едва не се удари в нея. В главата си принцът чуваше само гласа на Мариане и обвиненията ѝ към него.

Дъщеря му го гледаше така, сякаш беше дошъл от друга планета. За нея той беше чужд човек и това му причиняваше истинска болка.

Той все още не можеше да повярва, че има дъщеря и тя стои пред него тук и сега. Каква красива млада дама беше тя – истинско копие на майка си. Прекрасна, просто прекрасна и омагьосваща с дълбоките си кафяви очи.

– Имаш ли семейство? – попита го тя.

Рудолф се усмихна с облекчение – първата стъпка беше направена. Нямах да е лесно да се реваншира за двайсет и две изгубени години, но все трябваше да започне отнякъде.

– Да, имам племенник. Той е малко по-голям от теб и живее в замъка ми. Родителите му починаха преди години в самолетна катастрофа. Освен него имам само далечни роднини.

– Уау – смаяно каза Теса. – Ние имаме семейство. Истинско семейство. А ти... ти си баща ми.

От големите ѝ кафяви очи струеше радост и вълнение. Тя явно се отнасяше добронамерено и с разбиране към него, което той смяташе, че не заслужава. Нищо не извиняваше отсъствието му през всичките тези години и това, че не беше потърсил майка ѝ нито веднъж. Ако знаеше... ех, ако знаеше...

– Да. Семейство. Ние имаме семейство – отвърна той.

– Това е прекрасно! Досега бяхме само двете с мама.

– И това ни беше напълно достатъчно – каза Мариане и му хвърли гневен поглед.

Принц Рудолф я погледна. Искаше му се да я прегърне и притисне до себе си и да се въздържи му костваше неимоверни усилия. Мариане, ах Мариане... не беше се променила през всичките тези години – все същата огнена и темпераментна жена, която Рудолф помнеше от младостта си. Принцът се зарече да направи всичко по силите си, за да си я върне отново. Страстта му към нея беше останала също толкова силна, колкото в последния ден, когато я видя и ѝ каза, че трябва да се разделят. Сърцето му тогава биеше само за нея и когато я видя отново днес, разбра, че това не се беше променило.

Погледът му бързо обходи малката дневна и се спря върху един зимен пейзаж с акварел над дивана.

– Тази картина е прекрасна. Кой е авторът ѝ? – попита принцът.

– Аз – отвърна Теса.

– Наследила си таланта на баба си. В замъка има безброй нейни картини. Непременно трябва да ги видиш.

– С удоволствие бих ги разгледала.

– Нищо няма да разглеждаш! – гневно каза майка ѝ. – Кракът ни няма да стъпи в замъка!

– Моля те, Мариане...

– Не! Ако случайно си забравил, ще ти припомня, че ти беше този, който ме изхвърли от живота си. Ти пожела да се разделим. Как смееш да идваш тук и да се държиш сякаш нищо не се е случило? Ти се ожени за друга, Рудолф!

– Така е. И съжалявах горчиво за това дълги години. Бракът ми беше нещастен, Мариане. Направих най-голямата грешка в живота си, разделяйки се с теб.

Мариане въздъхна.

– За какво си дошъл? Какво искаш от мен? – попита го тя, опитвайки се да звучи твърдо и непреклонно.

Не ѝ се получи – не можеше да скрие, че дълбоко в себе си не беше безразлична към него, колкото и да се опитваше да изглежда обратното.

– За да те помоля да ми дадеш втори шанс. Бях глупав и искрено съжалявам за стореното. Колкото и да се опитвах, никога не можах да те забравя.

– Така значи. Е, аз пък отдавна съм те зачеркнала от живота си, драги мой.

Принцът смутено погледна надолу. Мариане беше студена и резервирана, поне външно, и той не я обвиняваше. Дъщеря му обаче, за разлика от майка си, беше усмихната и очевидно добре настроена към принц Рудолф. Ако той беше разбрал за съществуването ѝ по-рано, нещата щяха да са много различни. Съдбата обаче беше решила да се срещнат тук и сега и принцът нямаше да позволи щастието му да си отиде отново. Не и този път.

– Как разбра къде живеем? – хладно попита Мариане.

– Секретарят ми поразпита тук-там. Как можа да не ми кажеш, че имам дъщеря? Аз имах право поне да знам за това!

– Ти загуби всичките си права в деня, в който ме изостави. Тогава не знаех, че ще имам дете. Разбрах за това няколко седмици по-късно, а ти не искаше да се виждаме повече. Какво трябваше да направя, да те моля ли?

– Можеше поне да ми кажеш, Мариане – въздъхна Рудолф. – Аз съм неин баща и щях да поема отговорността си. Станалото станало. Това, че в миналото съм направил грешки, не означава, че нямаме бъдеще заедно.

– Напротив, точно това означава – отвърна остро Мариане. – Как можеш да дойдеш тук и да очакваш, че всичко е простено и забравено? Не само че ме нарани, но и...

Тя не успя да довърши изречението си, защото Рудолф я притисна до себе си и я целуна. Мариане се опита да се отдръпне, но той ѝ показа, че няма да я пусне и тя се отпусна в ръцете на единствената си и голяма любов.

Усещайки аромата и докосвайки тялото ѝ отново след всичките тези години, той се почувства отново млад и щастлив. Колко му беше липсвала тя през тези двайсет и две мъчителни самотни години. Чувствата му към нея не бяха отслабнали, дори напротив – той я усещаше като неразделна част от себе си.

Мариане обаче отново се опита да се освободи от прегръдката му и този път успя.

– Какво ти става? Нямаш право да идваш тук и да... – тя

не можеше да си поеме дъх от вълнение. – Напусни къщата ми! Веднага!

– Не, моля ви! – каза Теса. – Аз искам да го опозная по-добре. Все пак той е мой баща.

– Само биологичен баща... – Мариане не успя да довърши изречението си.

– Моля те, мамо. Искам да разбера що за човек е баща ми. Все пак не съм била с него толкова дълго време, а сега той е тук и иска да се реваншира за грешките си.

– Нищо не си изпуснала от това, че не си го познавала, повярвай ми.

– А защо не ме оставиш аз сама да преценя?

– Добре, както искаш – отвърна майка ѝ гневно.

Принцът въздъхна тихо – още една малка победа.

– Бих искал да дойдеш с мен в замъка.

– В никакъв случай! – възпротиви се Мариане. – Какво ще стане с овцете ни?

– Ще намеря опитен работник, който да се грижи за тях.

– Не може! Не искам! – продължи да упорства Мариане.

– Моля те, мамо – каза Теса. – Който е казал „а“...

– Добре, както искаш. Но само една седмица. Една седмица и нито ден повече!

– Отлично – каза принцът.

Една седмица беше повече, отколкото смееше да се надява. Удаваше му се възможност да заведе дъщеря си в замъка – там, където беше мястото ѝ. Но Рудолф беше наясно, че това беше първата крачка от много дълъг път обратно към Мариане и дъщеря им.

– Не, не, това просто няма да стане! – извика Фабиан Шварце, почервенял от ярост и гледайки събеседника си разярено.

Максимилиан фон Хартенщайн се постара да остане спокоен. Той знаеше, че беше в по-силна позиция от Фабиан и се стараше да не дава израз на яда си.

– Напротив, ще стане и още как. Птичийят остров е моя собственост и мога да правя с него каквото намеря за добре – спокойно каза Максимилиан.